

Boeiend concert door KOD in Antropia

DRIEBERGEN - Het KamerOrkest Driebergen (KOD) gaf afgelopen zaterdagavond een boeiend concert in de zaal Antropia onder leiding van zijn vaste dirigent Albert van Eeghen. Solistische medewerking verleende de fluitist Wim Markus, tevens eerste fluitist van het KOD, in twee weinig bekende werken voor fluit en orkest.

door Peter Greve

Het orkest werkt duidelijk vanuit bepaalde visies op de te spelen werken, geïnspireerd door zijn dirigent, die zijn inzichten overtuigend weet over te brengen op de spelers. Dat bleek al direct bij de Prélude van de suite "Pelléas et Mélisande" van G. Fauré waarmee het concert opende: de sfeer van zowel de muziek als het achterliggende drama werd meteen uitstekend getroffen, altijd een precieze opgave bij een openingsstuk, maar zeker in dit geval, waarin ogenschijnlijk simpele akkoorden feilloos in elkaar moeten passen en de lange lijn van begin tot eind voelbaar moet zijn.

De subtiele rubati en accenten die de dirigent aanbracht (ingestudeerd of niet: zij klonken spontaan) werden goed overgenomen door het orkest. Het ominieuze hoornsignaal tegen het einde van het deel viel zodoende als vanzelf op zijn plaats, waardoor ook het onverwachte slot geheel natuurlijk overkwam. In de

Staan ovatie voor Wim Markus, solist in het briljante slotstuk van de avond

daaropvolgende delen bleek het wat moeilijker dit niveau te handhaven, vooral omdat Fauré's welluidende, maar toch eigenzinnige harmonieën gemakkelijk tot intonatieproblemen leiden.

Ook het andere orkestwerk op het goed gekozen - en voortreffelijk in het programmaboekje toegelichte - programma, de dansen uit "Le roi s'amuse" van L. Delibes, werd met veel inzet over het voetlicht ge-

bracht, geholpen door de duidelijke dansritmes die de componist in zijn muziek verwerkt had, én de dankbare instrumentatie.

In de twee andere werken op het programma waren solostukken voor

fluit en orkest, één (het concert van C. Reinecke) origineel, het andere (de Phantaisie pastorale hongroise van Fr. Doppler) bewerkt vanuit een pianobegeleiding. In beide werken was een glansrol weggelegd voor de solist, Wim Markus, die de twee zeer verschillende stukken uitstekend vorm en inhoud meegaf.

Het concert van Reinecke is vooral gebaseerd op lyrische impulsen in een gematigd tot langzaam tempo, in een kundig geschreven, maar wat academisch aandoende harmonische en contrapuntische context. Vergeleken met andere concerten uit de romantische traditie is Reinecke's werk daardoor minder spectaculair te noemen, maar solist, dirigent en orkest hebben zich met toewijding ingezet de inhoud van het werk op de toehoorders over te brengen en konden daarmee met recht bijval en sympathie opwekken.

Het andere solowerk en sluitstuk van de avond was van een geheel ander karakter: weinig modulaties en contrapunt, maar des te meer spectaculair vuurwerk in de briljante solopartij, en ook dat aspect van het fluitspel bleek Wim Markus vakkundig te beheersen. De orkestratie van A. Krautzsch (met enige fraaie paukenroffels) en de uitvoering ervan door het KOD waren hiermee geheel in lijn en het laatste deel ("vanaf letter E") werd dan ook terecht gebisseerd.